

Локомотивътъ на вършачката диша бързо. Кайшитѣ бѣгатъ, батоза се тресе и цѣлъ треши. Сякашъ ей сега ще се разпука. Единъ работникъ хвърля въ гърлото муснопове, той ги гълта цѣли, сдѣква ги, прекарва ги презъ цѣлата си утроба и сипе въ чували прѣсно, чисто, кехлибарено жито. Чувалитѣ се изнасятъ на гърбъ, изсипватъ се въ хамбаря и пакъ се пълнятъ.

Голѣмитѣ кладни съ натрупани снопи вече намалѣха. А сламенитѣ кладни израстнаха. Толкова сж дълги и толкова високи, че кжщитѣ, хамбаритѣ и оборитѣ изглеждатъ ниски при тѣхъ. Едва качватъ сламата. Мъкнатъ се вжжета. Повече отъ половинъ часъ минава, докато изкачатъ единъ пжтъ до горе. Щомъ спратъ машината за почивка, Петъови се качватъ по кладнитѣ. Мжчно вървятъ, потъватъ въ сламата, а тя ги пригръща, гореща и чиста. Горе отъ върха се вижда чакъ до другото село.

Бай Василъ бѣше много загриженъ: нѣма кжде да слагатъ житото. Хамбарътъ е препълненъ. Всѣки день три натоварени каруци слизатъ въ Балчикъ и возятъ житото на пристанището, ала много е, не се извозва. Земята народила повече, отколкото може да побере.

Бай Василъ бѣше поржчалъ да изкопаятъ ями въ двора. Приличаха на голѣми грънци. Голѣми колкото половина кжща. Запалиха въ ямитѣ слама, за да се опушатъ стениитѣ имъ и да не се рони пръстътъ. После ги замазаха и изсушиха и насилаха въ тѣхъ жито да стои цѣла зима.

— Татко, бай Гавраилъ иде.

— Нека дойде.

Бай Гавраилъ отъ една седмица насамъ всѣки день идваше босъ, гологлавъ, на конь съ чадъръ.